

Évközi 25. vasárnap 2014.

Bevezetés

A mai, 25. évközi vasárnap evangéliumi szakasza, a munkásokat felfogadó jézusi parabola, sokféle gondolatot ébreszthet bennünk. Az Úr Isten gondolatai ugyanis nem a mi gondolataink. Nem könnyű sokszor megérteni. Ami viszont kétségtelen és egyértelmű: Isten javát akarja az embernek. A munkanélkülinek is. És mindenkit meghív országába, bármikor hallja is meg a hívó szót. Hálával állunk Isten elé, hogy bennünket meghívott, s szőlőjében lehetünk. Kérjük segítségét, hogy mi is hasonlók legyünk Hozzá.

Kirié litánia

Urunk, Jézus Krisztus! Bocsásd meg, hogy tőlünk oly idegen a szőlősgazda lelkülete. Uram irgalmazz!

Urunk, Jézus Krisztus! Ébressz bennünk szolidaritást az álláskeresők iránt. Krisztus kegyelmezz!

Urunk Jézus Krisztus! Add, hogy szeretettel fogadjuk azokat, akiket később hívtál a szőlődbe. Uram irgalmazz!

Evangélium után

Íme, egy olyan példabeszéd a mai evangéliumban, amely első hallásra az emberiség életében mindig jelenlevő problémáról szól. Kissé megdöbbentő, hogy már Jézus korábban is volt munkanélküliség. Sőt már jóval előtte is! Jézus korában is volt földbirtokos, és voltak napszámosok is, akiknek nem volt földjük. Akkor is volt minden bizonnyal csak kevés ember, akinek volt bőven, és jóval többen olyanok, akik egyik napról a másikra éltek. Jól van ez így?

Krisztus nem ezen társadalmi probléma a megoldásának a szükségességéről szólt. De benne van immár 2000 év óta az evangéliumban minden kor embere számára példaként e probléma keresztény, emberközpontú megoldására. És épp ezt a visszás állapotot használja Jézus üdvtörténeti szempontból a mai példabeszédében.

A gazda földi szemmel nézve ugyanis igen különlegesen bánik a munkásokkal. Úgy cselekszik, hogy az a mi szemléletünk szerint határozottan elmarasztalható. Nekünk teljesen idegen ez a gyakorlat, hogy aki délután áll munkába, ugyanazt a napidíjat kapja, mint aki egész nap dolgozott. Azt mondjuk, hogy a szőlősgazda igazságtalan. De nem az.

Akkor lenne az, ha nem kapnák meg azt a bért, amiben megegyeztek. De megkapják. A szőlősgazda igazságos. Sőt! Mindenkinek megadja az emberi mivolthoz szükségeset a későn felfogadottaknak is, mert nemcsak igazságos, hanem irgalmas is.

Érdeemes felfigyelnünk, arra a többletre, ami a példabeszédbeli gazdában megtalálható, arra, hogy a gazda naponta többször is kimegy a piacra, hogy összeszedje az épp ott ácsorgókat. Ez egy igen pozitív adottság! Az ember méltósága lebeg a szeme előtt, s nem a profit. Hisz a későn érkezők valóban nem sokat járultak hozzá a gazdagodásához. De ők is emberek. És mindenkinek, aki embernek született e világra, joga van ahhoz, hogy emberhez méltó életet élhessen! Ez nem magánügy! Ez közügy! Ennek megértése az Úristen igen nagy ajándéka. A szőlősgazda ezt megértette. És mi?

Érdemes megállni a mai evangélium eme mondatánál is: „Mások is ácsorognak ott tétlenül a piactéren.” Azaz a felfogadást megelőzően a tétlen ácsorgás, a munkanélküliség lélekölő állapota volt az osztályrészük.

Aki meg akarja érteni Krisztus mai példabeszédét, az fordítson időt arra, hogy gondolatban eljuttassa a történetet. Még pedig úgy, hogy beleéli magát egyszer a reggeltől estig dolgozó munkás helyzetébe, aztán annak helyzetébe, aki hiába keresett munkát egész nap, és csak estefelé kapott lehetőséget, és végül a gazda helyzetébe, aki nem munkabért ad, hanem mivel lehetősége van rá, pénzével is segít a hátrányos helyzetben lévőkön.

Ha megtesszük, gazdagodunk. Szolidárisabbá leszünk egymás iránt, és szebbé tesszük még szűkölködő honfitársaink életét is.

De mire is használhatta Jézus ezt a példabeszédet? Arra, hogy ezzel a példabeszéddel szemléltesse az Úristen cselekvésmódját. Az nyilvánvaló, hogy a szőlősgazda maga az Úristen, aki egészen másképp nézi életünket, mint mi. Az ember bármikor lépett is „munkába”, lépett az üdvösség útjára, megadja néki a „bért”, az üdvösséget, mert ő nemcsak igazságos, hanem irgalmas is. Ennél többet nem tud adni, és kevesebbet sem, hiszen az örökélet nem osztható, abból nem lehet többet, vagy kevesebbet adni. Vagy igen?

És arra is használhatta, hogy kinyilvánítsa hallgatói előtt: Ahogyan az Úristen jó pásztorként keresi azokat, akik elkóboroltak, és segítségére jön a szegényeknek és az elnyomottaknak, úgy akarja Ő is országát kiépíteni a világban. Azoknak akarja szentelni magát, akik a legnagyobb szükségben vannak. Ő maga mondta, hogy „Elküldött engem az Úr, hogy hirdessem a szegényeknek az örömhírt.”

Egy újabb üdvtörténeti gondolat. Már léteztek az első keresztény közösségek, amikor Lukács leírta ezt a példabeszédet. Az Egyház életének első évtizedeiben nem kis viták alakultak ki a zsidókeresztények és a pogánykeresztények között arról, hogy a pogánykeresztények egyenlő rangúak-e az Egyházban a zsidókeresztényekkel? E példabeszédre hivatkozva mondták ki, hogy igen. Akik (a pogány keresztények) később lépnek be Isten országába, ugyanazzal a jogokkal rendelkeznek, mint akik korábban léptek be.

Napjainkban is, a később Istenhez térők egyenlő értékűek azokkal, akik sohasem lettek hozzá hűt-lenek!

Újabb gondolat: Máté szerint Jézus a példabeszédet a tanítványokhoz intézte. Jézus ezzel a példabeszéddel arra tanítja őket, hogy figyeljenek a későn jövőkre, az ácsorgókra is, és hívják meg őket is ismételten Isten országába.

Ez a mi feladatunk is. Odafigyelni a fizikai értelemben önhibájukon kívül ácsorgó testvéreinkre, és tegyünk meg értük minden tőlünk telhetőt. És figyeljünk oda a lelkiileg ácsorgókra, akik még nem dolgoznak az Úr szőlőskertjében. Hiszen a nagy szegénység épp oly akadálya annak, hogy a benneélők meghallják az Úr szőlőjébe hívó szót, mint a nagy gazdagság.

Ha ezt megtesszük, akkor velük, s a későn érkezettekkel együtt megkapjuk majd az igazságos bért, az üdvösséget, az örökéletet.

Amen

F. F.